

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU SUSCRIPCIO
FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.
Antillas (Cuba y Pto.
Estranger.

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

FERRO-CARRIL DE BARCELONA A ZARAGOZA.

DESPACHO DE
BILLETES PARA EL OTRO MUNDO
TREN/EXPRES

ESTACIONES
BARCELONA
MARREZA
TARREGA
ZARAGOZA

¿No hia cap desesperat que vulgui pendre bitllet?

UN ARTICLE D' ISTIU.

«Te guanyarás las bésas ab lo suor del teu front.»

Aixís ho diu la Biblia, esceptuat lo de las bésas, perque en aquell temps no s' havia inventat encare la cria de coloms doméstichs.

«¡Ab lo suor nos hém de guanyar las bésas!» y som en un temps en que fins en Carlos Altadill se las hi guanya, perque en Carlos Altadill al istiu també sua.

¿Qui no sua en aquets temps?
¿Qué puch oferirlos donchs avuy que no 'ls fassi suar?

¿Un article sobre presupuestos? ¡Ay pobres de vostés si arribo á realisar aquesta idea! Ja 'm sembla que 'ls veig convertits en aygua. Y que no suarian de calor, sino de angunia, ques un suar encare més terrible.

Consultem l' higiene, porque jo soch amant de la seva salut y de la mèva.

**

Al istiu vestirás lleuger, diu l' higiene, si pot ser anirás blanch, perque l' blanch retxassa 'ls rayos solars.

Guardat de fer fatiga corporal.
Menja bè; pero no menjis fort.
Pren bany y sobre tot no t' encaparris per res.

Guárda's de mossogada de gos y de las iras del govern.

Dorm forsa y deixa que rodi 'l mon.
No t' casis, ni t' enamoris.
Y sobre tot no fassis política.

**

Ja veuhen, lectors de l' ànima mèva, quantas privacions no 'm rodejan per fer un article com cal.

A cada idea que 'm assalta, l' códich penal de la higiene m' imposa una multa, y una senyora que desde que vaig neixe vivim junts, que 's diu *señora mandra*, ni si quiera tè humor de ficarse las mans á la butxaca per pagá el gasto que l' higiene l' hi imposa.

En un temps com lo que fá, tothom s' estranya que las Corts espanyolas tingan humor per discutir cosas, que vagin com vagin, sempre han de resultar favorables al govern.

Tothom se fá créus de que en Romero Robledo, per exemple, gosi si quiera obrir la boca per ensenyar las dents á la oposició.

Tothom s' esgarrifa, pensant que hi haja ningú que s' haga ficat á la mollera la idea de recullir la herencia del malaltis Salaverría.

Tothom, en fi, s' escriuix al pensar que 'ls turchs y 'ls sérvs tingan humor per rompres l' ànima y per enviar telégramas que ni 'l Papa infalible es capás de descrifrarlos.

**

En un temps aixís, la política, la familia, las costums, la activitat humana no tenen més que un temple.

Allá, prop de la platxa l' veuréu que s' aixeca, mes plè de persianas que 'l serrallo del Shá de Persia; mes carregat d' estoras que la botiga de un esparter; mes humit que un rebost de convent.

Allá s' hi aboca tot Barcelona: allá tot Barcelona s' hi despulla; allá s' hi posa tapa-rabos, y d' allá l' home 'n surt, ab pás pausat, la mirada fixa en la blava onada y pensant ab la delicia dels peixos.

Miréuse aquell que camina per la palanca ab las camas arronsadas... ja arriba al extrém, ja medeix ab la mirada la snecificie de las onas, ja s' abalansa, ja fá un cap-bussó, ja es dintre.

No reuencix obstacles, ni medeix dificultats. Tè una semblansa ab mi mateix lo dia en que arrasirat per un sentiment irresistible va venirme la dèria de afliarme en lo partit demócrich. Com ell vaig aclucar los ulls y vaig deixarme anar de la palanca: com ell vaig fer un cap-bussó, com ell vaig trobar-me d' ntre l' aygua: com ell era descamisat, y com ell que tasta l' aygua amarga, vaig tastar jo la amargura de la situació en que me habia colocat.

**

Miréuse aquell altre: fá 'l mort.
Estés sobre l' aygua las onadas lo gronxan.

Aquesta es la gran vidassa: estarse bèn quiet, no ficarse en res: fé 'l mort: la fortuna com las onadas també gronxa.

Que puja fulano, que sutano cau, que amenassa menguano, que hi ha democracia, que hi ha dictadura, que hi ha absolutisme: no importa: mentres un hom' estiga quiet, que no s' espanti may.

Algun esquitx d' algun través que neda pel costat, tal vegada ls' incomodarà: no hi fá res: mes val un esquitx que una glopada, y fins mes val una glopada que ofegarse.

Mes de quatre fent lo mort d' aquesta manera s' hi han fet millionaris: altres han arribat á ser ministros, y altres més enllá. Tot es pèndres' ho ab calma.

**

Aném mirant.
Aquell vá ab las carbassas: no tingan pas por de que s' ofegui. En la mar com en la societat las carbassas suran sempre.

Tireuhi un tros d' or, y s' enfonza: tireuhi una closca de carbassa y flota. No 'us fihéu may de las vostras forsas: siguéu prudentes. Si vosaltres no 'us bastéu aconselléuvos ab un tonto, posséuvos carbassas. Ningú s' fixa ab ells, y per lo mateix que ningú s' hi fixa, ells s' escapuleixen de las malas tretas que 'l mon sol prepararnos, ab aquella bona fé de 'n Pidal y Mon ó de 'n Sagasta.

**

Pero 'l bany se prolonga, y massa llarch debilita.

Es hora de sortir ¡tant bé que hi estavam! ¡Benhaja 'l bacallá que está en remull tot un dia!

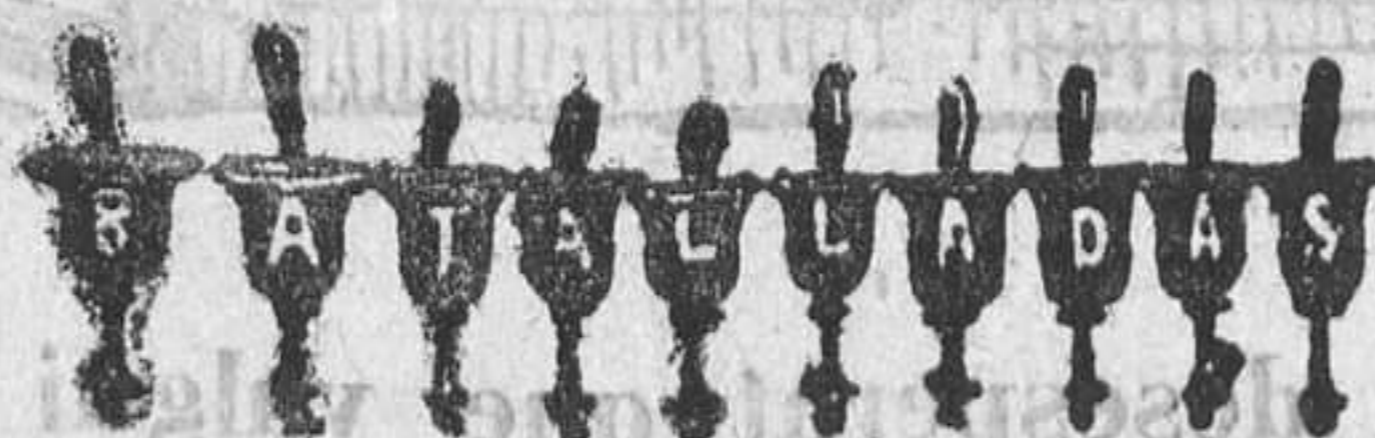
¡Ala! A vestirnos. Lo sol nos apreta, la caló 'ns ofega, la suor nos incomoda, la coba 'ns pesa.

No hi fá res: la societat exigeix de nosaltres una mortificació continua: donémli gust.

Es com lo senyor Cánovas, que continua exercint la dictadura y sostenint lo decret sobre la premsa: també 'ns apreta, també 'ns ofega, també 'ns incomoda, també 'ns pesa; pero no hi há més: se passa per aquí ó per Fernando Póo, ahont encare hi fá més calor que aquí.

¡Uix! Lo pensarhi solzament fá que posi punt final á 'n apuets article d' istiu.
¡Qui sab ahont aniriam á parar!...

P. K.

Un amich nostre que ha arribat de Filadelfia 'ns deya:

«Es tanta la popularitat de 'n Castelar, que si arriba á venir á presidir la comissió espanyola, se 'l quedan y l' eleigeixen president.»

Nos diu la indicada persona que 'ls seus discursos més que 's llegeixen, se devoran.

Los periódichs se gastan caudals inmensos per proporcionar-se 'ls per telégrafo, y 'l dia que surten ab un discurs de l' eminent orador, si ordinariament imprimeixen 50 mil exemplars, aquell dia la tirada s' eleva fins á 100 mil.

**

Y á propósit de 'n Castelar.

En quan rebém íntegro 'l magnífich discurs que pronunciá en la matinada del diumenje últim, lo pué carém en número extraordinari de *La Campana*.

Y diu un periódich de Madrid:

«Los constitucionals, segons *L' Imparcial* s' atribuhian la gloria de haver limitat lo vot de confiansa á un vot de confiansa á secas y sense suspensió de garantías.

«¡Orgullosos poden estar los constitucionals de lo que varen conseguir en la sessió del dissapte.

Alguna cosa es conseguir l' últim desdeny del govern y la compassió del país.»

En la catedral de Alexandria s' hi ha calat foch. Una mare de Dèn que hi havia, que tenia joyas per valor de 8 milions vá quedar reduhida á cendra.

Y are 'ls capellans que vagin dihent:
«...quia pulvis es, et in pulverem revertis.»

En Salaverría molt malalt se 'n vá á Alemania. No l' hi aconsellém pas.

¿No fora millor que anés á Inglaterra?
Similia similibus....
Los inglesos lo curarian.

Una gran noticia.
A Sagunto hi ha aparegut la llagosta.

Proposém al *Brusi* que hi envihi un corresponçal á llegir las alas.
Com qu' es á Sagunto, por ser dirán un' altra cosa.

¿Ja saben lo de la reunió dels somatens?

Ells sols tindrán lo dret de corre 'l mon ab la filosa al coll: ells sols podrán cassar, y ells sols dels presos y morts que fassin, no tindrán de donarne compte per res al jutje, sino á un concell de guerra.

Si 'm volen creure á mí, no vagin á la montanya.

Tot aixó ¡qué volen que 'ls diga! tot aixó fá olor de bolets.

**

Vostés dirán:
¿Cóm es que al comensar la guerra-civil los somatens no van alsarse contra 'ls carlins?

¿Cóm es que durant la guerra van estarse quiets ó van anarse 'n ab ells?

¿Y cóm es que are que s' ha acabat se 'ls donan facultats tant extraordinarias?

Desengányinse: 'ls liberals varem errar la carrera.

Lo senyor Ayala vá manifestar en lo Congrés que, á volguer ell, hauria estat ministre, per lo menos quatre vegadas més.

Ara sols falta que 'l senyor Ayala escriga una comedia titulada *La Moaestra*.

«Si s'creurà aquet bon senyor que la seva personalitat ompla tot lo mon?»

En lo convent de las monjas de la Latina (Madrid) se ha comés un robo, emportarse'n les lladres un calse, una patena y una cullereta de plata.

Es dir van deixarho net com una patena.

La senyor Lasala, diputat, ha examinat las causas de la guerra airibuhint á la intransigencia religiosa que 'ls vascongats prenguessin las armas. Ha negat que 'ls fueros haguessin ocasionat la guerra, dihent també que es fals que al crit de fueros s'aixaqués la bandera de D. Carlos, y ha dit que si 'ls vascongats la van defensar siguié per amor á las instituciones venerandas.

Podia afegir lo senyor Lasala, van defensarla porque son uns llanuts, y de la mateixa pasta del rey que defensaban.

Aviat se publicarà á Madrid un periódich titulat *El Indispensable*.

Si aquet Indispensable defensa una cosa que js sé, no dich que siga *Indispensable*, pero vamos l'acceptarém.

Jo passaria per pujar en un globo com M. Urban en dia de tempestat, passaria per anar á la guerra d'Orient, passaria per viurer en aquells barris de San Pere que tant descuydats tèn l'Ajuntament, passaria per anar á tirar de nit una carta al correu, es dir per tot lo de més perill passaria, però per anar ab lo carril de Zaragoza, per aixó no hi passo pas.

Per tot tindria esperansa de salvarme menos anant ab aquet carril, si es que s'pot donar aquet nom, á un nou método de enviar passatjers al altre mon, per pochos quartos, á pesar de que 'l viatge es tant llarch que ningú'n torna.

Lo periódich de Madrid *El siglo futuro* s' declara partidari de las ideas emitidas pèl diputat senyor Pidal en defensa dels fueros.

Si aquet periódich se titulés *El siglo pasado*, casi tindria rahó.

Desde las primeras horas de la tarde del disspate passat un numerosíssim públich omplí totas las tribunas ansiós de sentir la veu del eminent orador D. Emilio Castelar.

Apesar de no enrahonar hasta molt tart, van seguir las tribunas atestadas de la mateixa manera. Lo discurs que vá pronunciar l' eminent tribuno, com tots los seus, vá causar inmensa sensació.

De manera que jo crech que si aquest home enrahonaba dos dias seguits ningú se cansaria de sentirlo y estarian sempre las tribunas atestadas. Y be, si no es popular! si no mes son flors y violas los seus discursos!

D'aquestas flors y violas, pues, lo poble'n viu y ne pendria á tota hora. Aquestas flors deixan dintre del cor del govern las sevas espinas.

Los uns que 'ls servios han perdat.
Los altres que han perdat los turchs.
Jo... ¿qué volen que 'ls hi diga? Fins m' hi arribat á creure que perden tots dos, porque, siga com vulga, de las dos bandas ne moren prou.
Aixís es la guerra.

La vida del periodista continua sent deliciosa. Com los gossos, se véu obligat á dur murrió, y no podent respirar á agafar la rabia.

Lo mateix que 'ls freres de la Trapa á mossegarse la llengua cada vegada que vol parlar.
Y com un estudiant despicat á veure 's suspés avants de presentarse á exámens.
Fassinse periodistas y sabrán lo qu' es bó.

FELICITAT.

Oh, qué gran país!
Oh, qué gran nació!
Oh, qué prodigiosa civilizació! — LA VUELTA AL MUNDO.

Ja 'ls carlins, com algun dia, no buscan als lliberals per la montanya ó masia, ara per millor trova'ls se fan de la policia.

Ja la cosa está segura; ja no s' veu ni foch ni fum... la Constitució ho supura tot, y hi ha dictadura... per no perdre la costum.

Ja surt lo Sr. Quintana contra 'l descarrilament, y se l' atent ab tal gana, que sols dos cops per semana no més descarrila un tren.

Ja la guerra, de la serra y de la ciutat s' aparta, y s' erra qui creu no s' erra, porque ab lo sello de guerra encara reb tota carta.

La pau regna pè 'l país dant beneficis tan bons, que tothom, ab dols somris paga, probant guanya aixís, l' augment de contribucions.

Aquellas impaciencias de seguritat, son bonas; ja no s' tenen imprudencias... y si roban dilligencias roban també á las personas.

Ja pot dir tot lo que vol la premsa; aixís se divulga, y 'l periodisme espanyol no tindrà cap desconsol dihent tot lo que 'l Govern vulga.

Ja es llibre la conciencia y no s' ha de tenir collich, per professar altre creencia, mentres que tinga paciencia per pagá 'l moro al católich.

Y si algú pert los decoros y s' queixa d' eix bè de Déu veient que *triumfos son oros*, desseguida se 'l distreu ab las corridas de toros.

¿No es aixó felicitat? ¿no es aixó ditxa complerta? aquí dupta qu' hagi arribat lo dia que s' ha trobat del goig la mesura umplerta?

Per xó hi ha un gobernador (1) que ab entusiasme plau, premi ofereix al cantor que sápia trovar millor las dulzuras d' eixa pau.

Sols sembla estrany y hasta vil y es l' únic que 'l quadro embruta que Vich, de fama incivil, (2) premis dongui, y bè hi disfruta, porque cantin al carril.

Prengui exemple, sens alarma; de lo que ferse deuria, y dihentli gracias déu dar-me: Aquí per celebrá 'l Carme prohibim corri 'l tram-via.

Que ab aixó, fentho ab anhel, y ab lo que hi dit, sens cap manya, fells será sens recel, y viure aixís en Espanya no, es pas la mar! es lo cel!

ANTON DELS ASES.

En Benicarló hi hagut un petit desorde ab motin dels consums.

Aqueta y altres conatos solen proporcionar bastants mals ratos; mes passen aquets fums, també los consumits, mes no 'ls consums.

Tres pagas se han donat al clero segorbí. El mes brau y mes fort y mes carli. Digué mirant al cel: pues ja hem cobrat. Gracies Déu meu la patria se ha salvat.

(1) De Girona.
(2) Reaccionaria.

Si'm fan Arcalde faré Economias molt grans; Faré dar bolás als gossos, De nit, apaga 'ls fanals, Faré á Barcelona rica, Tindrem mes municipals, Faré trajés de llustrina Als gegants de la ciutat, Faré avisar als vehins D' aquesta ciutat condal, Per las trampas, tot son trampas Trampas, trampas, trampoiant.

Diu un periódich neo-católich.

«Lo clero francés cumpleix ab las prescripcions católicas pregant á Déu per la unitat legitima, ya siga aquesta republicana ó monárquica.»

Si aixís ho fá lo clero francés debem maniestar que enten d' una manera ben diferent las cosas que 'l clero espanyol.

Dos disputaban aquet dia sobre si guanyarian los turchs ó bé 'ls servios. Lo que defensava que guanyarian los turchs deya:

—Home no veu que no son batejats com vol que morin?

—¿Y aixó que te que veure?

—¿Vaya si te que veurer! ¿No saps alló, que diuen los castellans quan se barallan y tractan de matar á algú?

—¿Qué diuen?

—Que *le romperé el bautismo*; y com los turchs no tenen bautismo... las balas enemigas passarán de llarch.

—Pues miri home, si es que te rahó no hu sembla.

Las garantias quedan *sospesas*.

¡Pobretas! Are que som al istiu que estudihi. Y pèl Setembre, quan pujin á exámens potsé tindran la nota de *mediano*.

Lo periódich «El Constitucional» va publicar un article titulat «Alerta.»

Ara no mes falta que lo fiscal li contesti: «Alerta está!»

Un diputat vascongat, exclamava ab tota la forsa dels seus pulmons:

«Arranqueu l'arbre de Guernica, y'n tindréu un de nou ab cada roure de las nostras montanyas.»

Lo que tindran ab cada roure una bona colecció de brancas, y ab cada branca una bona colecció de bastons.

Y que 'ls bastons de roure fiblan qu'es un gust!

Revista de la guerra de Turquia.

Una colecció de noms estranys y una pila de mils morts per banda. Que las potencias farán aixó: que farán alló altre: que no farán res. Que guanyan los turchs, que guanyan los servios. Que tal posició la conservan; que l'han perduda y després surten ab que la tal posició no existeix siquiera.

Resultat de tot: que si aixó dura, las *garrofas* quedarán abaratidas per cinch anys.

Dissapte: Las Corts concedeixen un vot de confiança al govern.

Dilluns: Hi ha crisis.

Lo país aguantanse 'l riure:

«Si confiança porque crisis?»

Si crisis porque confiança?»

Passa pèl carrer de Fernando un d' aquells carretons, ab que hi traginan los borrarxos.

Un amic meu foraster, me pregunta:

—¿Qui hi há aquí dintre?»

Y jo l'hi responch:

—Un servio.

—¿Un servio?»

—Si home: un que ha agafat una turca.

En Sagasta es molt salat.

Fá un discurs contra 'l govern, tant terrible que fins los banchs tremolavan.

Tot era qüestió de negarse á concedir al govern un vot de confiança.

Pero vé l' hora de la votació, y diu que sí lo mateix que? diputat més ministerial.

Jo fins estich que algun ministerial que la sab llarga vá deixarli sentir olor d'escudella.

Dos dias després estava ab los seus companys al Buen Retiro de Madrid, fent una xefla.

Algun impertinent va dir que feya boca, per quan vingües l' hora de menjar del pressupuesto.

A las postres va rebre un obsequi dels ministres Romero Robledo y Martin Herrera.

¿Qué podia ser aquest obsequi?

Ó bé una tobollola, perque al acte de treures' la careta 's rentés la cara, ó bé una máquina de ressellar.

Que no faltan diversions á Barcelona n' es bona mostra lo següent:

Que volen cuadros al viu?

A Quevedo que allí 'n fan.

Que volen veurer comedia?

D' alló milló, á Novetats.

Volen zarzuela? No faltin

Al Espanyol y 'n veuran;

Pro si fan la Marsellesa

Créguinme passin de llarch.

Que volen ben bó y barato?

Al Retiro, ja se sap;

Allá hi veuran en Fontova

La Echenique y en Bertran,

Comedia, ball y zarzuela

Tot aixó sols per un ral.

Ja veuen que á Barcelona

Per are de tot hi ha.

Un capellá de San Felio de Torelló 'l dia de Sant Pere vá fer una prédica.

En aquesta prédica vá dir que tots los qui llegian *La Campana de Gracia*, estavan condemnats.

Y t' rahó 'l capellá de San Felio de Torrelló. Están condemnats á no criar llana.

Están devant de cal Maco

ab lo cusi del Eudal

vá passá un municipal

que 'ns vá demanar tabaco.

Ni doném, y vé si es porral!

se 'n prengué tot un grapat

y jo esclamo molt cremat:

Verge Santa ¡quina gorra!

Y ell prenentsho per camorra

me dugué á ca la Ciutat.

T. P.

¿A qué no saben que anat á fer lo Terso en los Estats-Units.

Vaja barrinin.

Pero advertixin que ha desembarcat á Nova Orleans.

¿No 'u troban? ¿No 'u saben? ¿No 'u imaginan? Donchs es molt senzill.

Ha anat á cambiar la llana ab cotó.

D' are en avant, dirém:—No 'n portas poch de borrisol al clatell!

Ha vist la llum un tomet de poesias, tomet petit; pero que de plé confirma alló de que en los pots petits hi ha la bona confitura. Se titula «Cansons alegres de un fadrí festejador» y es ja la segona edició que se 'n fá. Se ven á ca 'n Lopez per quatre rals. ¿Volen veure'n una mostra? Donchs llegeixin:

¡VA DE VO!

Quan floreix la primavera

per la montanya y el pla

y canta la cad rnera

ab lo rossinyol bosca,

y maduran cada dia

las fruytas de bo y milló,

¡Va de bo!

llavoras pastó 'm faria

y viuria á ma sahó.

Quan lo cep vincla y tremola

lo rahim ros y sapat,

quan lo cup obra la gola

per beure 'l such trepitjat,

y dins del celler fa via

trepitjant lo vremadó,

¡Va de bo!

dins del cup m' abeuraria

fins qu' estés ben borratxo.

Y si un en la vrema atrapa

una xicota del camp,

colrada, fornida y guapa,

d' ulls negres rivals del llamp;

del vi nou ab l' alegría

y en lo fort de la caló,

¡Va de bo!

per lo cos la agafaria

y... válgam nostre Senyó!

Qui més felis alashoras,

ni qui viure més á pler!

la més gran de las senyores,

lo més noble cavaller;

la corona y pedreria

de rey ni d' emperadó,

¡Va de bo!

tanta riqueza seria

no res pèl senzill pastó.

Mes si la mèva estimada

me te agafada la ma,

y ab los ulls, enamorada,

sembla que 'm vulga cremá;

primaveras y alegría

y pastoras á rocó!

¡Va de vo!

Tot lo mon oblidaria

per demanarli un petó!

CANTARELLAS.

Perque tot ho vull saber
dius que molt baxiller soch:
noya, penso ab lo refran:
lo saber no ocupa lloch.

D. P. S.

Peraque jo 't duga amor
ets massa vella, Mercé
¿No véus que soch mestre, y are
las pollas m' agradan més?

P. y A.

Guerra al Congrés espanyol,
guerra á Turquia y á Sérvia,
y fins aquí á casa nostra
tot lo dia estém fent guerra.

CUENTOS

Un senyor passant pèl carrer pregunta á un borratxo:

—¿Sab si l' hora que ha tocat es la una?

A lo qual contestá:

—No senyor: jo crech que's l'altra.

—Escolti: Granada devia ser una senyora molt guapa.

—Ay, ay, ¿perqué?

—Perque sempre sento á dir que la ván conquistar.

Deya un noy molt gandul:

—Pare, ja m'hi he bèn pensat vull ser capellá.

—¿Perqué?

—Perque es un ofici que no hi ha mes que mitj hora de feyna, y encare entre mitj s'hi fá beguda.

Es cap al tart: dos joves surtan del ball. Un d'ells es molt romántich: l'altre molt tranquil.

—¿Ahont vás? pregunta 'l primer.

—¡A l'última morada! respont l'altre exagerant la veu.

—¿Al cementiri?

—No: á casa: carrer tal, número tants, primer pis, baixant del cel.

EPIGRAMAS

Lo fill del senyor Matías

qu' es embustero sens mida,

ab farsas y embusterias

se campa molt bé la vida.

Y perque la gent decenta

no sapiga sas estrofas,

diu per tot ahont se presenta

que es comerciant de garrofas.

D. P. F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Peret de Llinás, P. Pacuvís, R. C. y G. Pescurris, Llorens Llus, Fill de 'n Montes y Xiquet de Valls.

Las demés que no 's mencionan, no 'ns serveixen.

Ciudadá Moro de cuina: la fabuleta y un epigrama hi anirán—Valenti Julivert: No pot aprofitarse mes que una cantarella.—Fill de 'n Montes: Apart de lo dit mes amunt, res més.—Piscurris: idem. idem.—Comerciant de mentidas: insertarém un quento.—Nogué que no fá nous: Es mes vell que l' anar á péu.—Simon Alsina: mirarem de complaurel en tot lo que puguem.—Perico Matalassé: Esté bastant per sota de lo que 'ns ha enviat altres vegadas: aixó no vol dir que quant vosté vol no 'u fassi molt bé.—Llorens Llus: Hi ha molta cosa aprofitable: s' aprofitará.—Dos parayguas foradats. Tampoch lo de vosté se eleva á la altura en que sol colocarse.—Deuhet de Reus: l' epigrama es arreglable.—Ciudadans Friolin, J. de Jesús, un Urgellés, P. D. V., Astiollech, Z. Flors de Maig, Vicentó, Pepet, Tarambana, Lady Lexisbant, Patas Tremolós, Alif Ytnaroch, Sasac, Noy de la mare, Xich de cal lladret de Reus, Dos téys y un café, Cremat, R. Picolis, Tocinaire, y Xiquet de Valls: lo que 'ns envian no 'ns serveix.—Sultan destronat: Hi anirán dos preguntas.—Un catalá: Idem. dos quentos.—V. de las Flores. Idem. dos cantarellas.—Titpam: A més de lo insertat hi anirá un anagrama.—Mister Suak: Lo mateix que una pregunta de vosté.—P. Ynatsiram: Insertarém un epitafi.—Matrunci: La colecció no pot ser: hi ha molts números agotats.—Frare Llech: Es fluixa la poesia.—Nomar Lloc y Anirog: Insertarém un problema y un quento.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN LO

NÚMERO 337.

- 1.ª SINONIMIA.—Viu-Viu-Viu.
- 2.ª FUGA DE CONSONANTS.—Tinch cinch fills tíschs y prims y amichs íntims vinticinch.
- 3.ª PROBLEMA ARITMÉTICH: 46 aucells.
- 4.ª XARADA.—Car-re-té.
- 5.ª ENDAVINALLA.—Nero.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Bum-bum y Que hi fas: totas menos la segona Puel de Llinás; menos la 3.ª A. de la bermega: las 1.ª 3.ª y 4.ª Madrona de ca 'n Geroni: las 1.ª 4.ª y 5.ª Nogué que no fá nous: la 3.ª no més Smith: y no més que la 5.ª Comerciant de mentidas y Biel (a) Ñola.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina es la cosa que s'en pot donar tant com se vulga, sense perdre res, antes al contrari, segons ab qui, guanyanthi?

UN NOGUE QUE NO FA NOUS.

2.ª ¿Sabrian dirme ab que se sembra un soldat al blat?

UN SULTAN DESTRONAT.

PROBLEMA ARITMETICH.

Un número consta de quatre xifras, que sumadas donan 16; la xifra de las centenas es doble de la dels millers: la suma de las xifras dels millers, centenas y unitats es igual á la xifra de les desenenas; y finalment anyadint 4536 á dit número, resultan las xifras del mateix número que 's busca, en ordre invers.

¿Quin será aquet número?

SMITH.

XARADA

Prima al revés un centim

teniam jo y en dos,

y á ca 'n dos-prima un ápat

aném á fer resolt;

y al sé al pagar fugirem

per mes que siga tot.

LLORENS LLUS.

ENDAVINALLA.

Molt m' usas, ho pots bèn créure.

y soch sempre tan vulgar

que alguns cops m' has de tocar

si ton cansani vols treurer,

per totas parts m' has de veurer

de tres sílabas formada,

y mes te dich; comensada

per ma sílaba final

sigui carli general:

¿encara no l' has trobada?

MARIANO CADENET.

(Las soluciones en lo próximo número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixes.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj